

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **P. V.**, narozený X
bytem X
zastoupen JUDr. Jiřím Kolaříkem, advokátem
se sídlem Pardubice, Škroupova 561

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2016, čj. KUKHK-29185/DS/2016/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 8. 2016, čj. ODOŽÚ 1680/2016-16740/2016-jj-001NA-is, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti provedenému záznamu 12 bodů v registru řidičů a záznam potvrzen. Následkem zmíněného rozhodnutí bylo pozbytí řidičského oprávnění žalobce, jak vyplývá

z ustanovení § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že hlavním úkolem bodového hodnocení je sledování recidivy přestupků nebo trestných činů páchaných v souvislosti s provozem na pozemních komunikacích řidiči motorových vozidel. Zmínil novelu zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 133/2011 Sb. účinnou od 1. 8. 2011, její zásadní změny, které přinesla v bodovém hodnocení řidičů, a přechodné ustanovení novely ve vztahu k zaznamenávání bodů po účinnosti novely za jednání spáchaná před její účinností. Zřetelná vůle zákonodárce spočívala v tom, aby v registru řidičů při zaznamenávání bodů za jednání, které bylo spácháno přede dnem 1. 8. 2011, bylo postupováno podle zákona v jeho znění do 31. 7. 2011. Zákonodárce rovněž výslovně vyloučil retroaktivní využití pozdějšího, pro pachatele příznivějšího, zákona ve vztahu k procesu záznamu, resp. zaznamenávání bodů. Použitím formulace „při zaznamenávání bodů“ je aplikace původního znění zákona vztažena toliko na procesní otázku, což podle názoru žalovaného znamená, že na záznam bodů za skutky spáchané před 1. 8. 2011 a projednávané po tomto datu, se konkrétní počet za každý z nich bude řídit tou právní úpravou, která bude pro pachatele příznivější. Přechodné ustanovení zmíněného zákona nemůže prolomit ústavní princip v čl. 40 odst. 6 Listiny, lze jej proto chápat pouze v procesním, a nikoliv hmotněprávním smyslu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 6 A 126/2002-1, Sbírka NSS č. 2/2005).
3. Dále žalovaný obsáhle popsal vývoj judikatury zejména Nejvyššího správního soudu ohledně otázky povahy pozbytí řidičského oprávnění po dosažení 12 bodů a podrobně citoval z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55. V návaznosti na to uvedl, že zkoumal, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání, přičemž dospěl k závěru, že záznam bodů byl proveden v souladu s tehdejší právní úpravou.
4. Dle žalovaného není sporu o tom, že se dle přechodného ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb. při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení za jednání spáchaná před účinností zákona č. 133/2011 Sb. postupuje podle dosavadního znění zákona o silničním provozu (tj. z pohledu bodového postihu žalobce přísněji). Jak však Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69, s ohledem na pojetí bodů zaznamenávaných do registru řidičů jako trestu ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny je třeba předmětné přechodné ustanovení vyložit tak, že se vztahuje pouze na procesní postup zaznamenávání bodů, nikoli na pravidla hmotněprávní, jež vymezují počet bodů, jež má být do registru řidičů zaznamenán. V návaznosti na to žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, čj. 6 As 60/2016-23, dle něhož se *„při záznamu bodů do registru řidičů zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod) ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, uplatní toliko v těch případech, kdy ke změně zákona v pachatelův prospěch (ke snížení počtu bodů zaznamenávaných za daný přestupek) došlo v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku.“*

5. Žalovaný konstatoval, že v předmětném případě se jednalo o bod, který byl zapsán za jednání v roce 2010, a jehož projednání bylo pravomocně ukončeno před nabytím účinnosti uvedené novely provedené zákonem č. 133/2011 Sb. Tento bod byl v souladu s § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu již odečten. Žalovaný současně zmínil, že rozšířený senát v předmětném usnesení na závěr dodal, že „projednávaný případ se týkal změny zákona v průběhu správního řízení, tedy v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správních orgánů o něm.“ Otázku, kam až se uplatní zásada pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, rozšířený senát neřešil. Žalovaný je toho názoru, že pozdější, pro pachatele příznivější, právo se uplatní, pokud ještě nebylo o vině pravomocně rozhodnuto. Pokud pachatel spáchal přestupek a rozhodnutí nabylo právní moci před účinností zákona č. 133/2011 Sb., není možné uplatnit pro něj příznivější právo. K tomu odkázal i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. 3 Tdo 1136/2010.
6. Dále žalovaný uvedl, že podklady, na základě kterých bylo rozhodováno o zapisování jednotlivých bodů do registru řidičů, byly shromážděny v rozsahu jednoznačně vymezeném zákonem o silničním provozu, nelze je tudíž vyhodnotit jako nedostatečné. Dále žalovaný zrekapituloval jednotlivé přestupky:
- dne 12. 4. 2016, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Policie České republiky Pardubice, zaznamenány 2 body
 - dne 22. 4. 2015, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Policie České republiky Pardubice, zaznamenány 2 body
 - dne 26. 8. 2014, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Policie České republiky Náchod, zaznamenány 2 body

Dne 17. 11. 2013, odečet po 12 měsících – 4 body.

- dne 31. 10. 2012, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, ZŘMV 31. 10. 2012 – 16. 11. 2012, rozhodl Magistrát města Mladá Boleslav, zaznamenány 3 body
- dne 17. 4. 2012, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Policie České republiky Pardubice, zaznamenány 2 body
- dne 2. 4. 2012, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, Městská policie Pardubice, zaznamenány 3 body

Dne 26. 5. 2011, odečet po 12 měsících – 4 body.

- dne 25. 5. 2010, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu, Městská policie Kolín, zaznamenán 1 bod

Dne 14. 11. 2009, odečet po 12 měsících – 4 body.

- dne 13. 11. 2008, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Městská policie Letohrad, zaznamenány 2 body
- dne 18. 7. 2008, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Městská policie Kostelec nad Orlicí, zaznamenány 2 body
- dne 8. 11. 2007, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Městská policie Skuteč, zaznamenány 2 body

- dne 29. 6. 2007, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Městská policie Pardubice – zaznamenány 2 body
- dne 15. 11. 2006, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Městská policie Lázně Bohdaneč – zaznamenány 2 body

Aktuální stav bodového hodnocení je 12 bodů.

7. Žalovaný konstatoval, že zákon o silničním provozu v rámci bodového hodnocení porušení povinností na jednu stranu upravuje systém přičítání bodů řidiči a na stranu druhou možnost odečítání bodů takovému řidiči, který se po zákonem stanovenou dobu nedopustil bodově hodnoceného chování. Preventivní i represivní složka bodového systému se v tomto smyslu prolínají. Děje se tak jen do té doby, než řidič dosáhne dvanácti bodů. V případě, kdy řidič již dosáhl maximálního počtu bodů, má se zato, že preventivní působení bodového systému selhalo, a proto je na místě využít jeho represivního nástroje, a sice ztráty řidičského oprávnění a vyloučení z provozu na pozemních komunikacích po stanovenou dobu. K otázce posuzování námitek proti záznamům bodů v registru řidičů pak žalovaný podrobně citoval z judikatury krajských soudů i Nejvyššího správního soudu.
8. V reakci na odvolací námítka týkající se přestupku ze dne 26. 8. 2014 žalovaný uvedl, že správnímu orgánu I. stupně bylo Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, dopravním inspektorátem Náchod, sděleno, že kopii dílu „B“ pokutového bloku série FD/2013, č. D 0952260, který byl vypsán dne 26. 8. 2016 v rámci blokového řízení se žalobcem, nemůže poskytnout z důvodu ztráty tohoto dokumentu, ke které došlo v průběhu prováděné archivace. Správní orgán I. stupně proto požádal o zaslání dokumentace z radarového zařízení - tj. záznamu o naměřené rychlosti jízdy vozidla Škoda Octavia, RZ X, v obci Brzice, na silnici III. třídy č. 3073 v místě BUS zastávky. Obdržel Záznam přestupku – rychlost, ze kterého je jednoznačně prokázáno, že naměřená rychlost vozidla Škoda Octavia, RZ X, dne 26. 8. 2014 v 13:26 hodin v obci Brzice, činila 66 km/h, přičemž pod čj. KRPH-84362/PŘ-2014-050506 byla řidiči tohoto motorového vozidla uložena bloková pokuta. Měření rychlosti proběhlo za pomoci radarového zařízení v. č. 0042/92, dle ověřovacího listu č. 245/13 byl silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD v. č. 42/92 schválen a ověřen. Dle osvědčení č. 2/2010 NA nastavil radarové zařízení příslušník Policie ČR, který byl oprávněn k ovládání měřiče rychlosti RAMER 7CCD. Rovněž z tohoto materiálu, který zcela jednoznačně koresponduje s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení zaslaném správnímu orgánu I. stupně dne 27. 8. 2014 k provedení záznamu do evidenční karty řidiče, lze dovodit, že se žalobce dopustil porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím spáchal přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za které mu dne 26. 8. 2014 byla uložena bloková pokuta ve výši 200 Kč - č. pokutového bloku D 0952260, série FD/2013 - na místě zapláceno.
9. Dle žalovaného tak správní orgán I. stupně shromáždil v průběhu správního řízení dostatečné množství důkazních materiálů, které jednoznačně prokazují, že se skutek stal. Jedním z těchto dokumentů je i ztotožnění osoby řidiče prostřednictvím operačního oddělení Policie ČR přímo na místě silniční kontroly. Dostupné úřední záznamy službu vykonávajících policistů Policie ČR lze proto hodnotit tak, že nemají mezi sebou žádného rozporu, tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za předmětné přestupkové jednání. Přestupkové jednání žalobce

bylo zjištěno hlídkou Policie ČR, žalobce byl jako řidič vozidla řádně zastaven a kontrolován, přičemž policisté vykonávali svoji činnost při výkonu svého povolání, proto lze jejich činnost považovat za nestrannou, nezájatou a není žádný důvod, pro který by měli žalobce jako řidiče motorového vozidla chtít nějak poškodit.

10. K odvolací námitce, že správní orgán I. stupně neprovedl důkaz znaleckým posudkem ohledně podpisu žalobce na pokutovém bloku ze dne 2. 4. 2012, o kterém tvrdí, že není jeho, žalovaný uvedl, že z pokutového bloku je zcela zřejmé, že žalobce se jako řidič kontrolovaného vozidla prokázal občanským průkazem č. 112696546, přičemž neuvedl, že by se s tímto jeho dokladem mohl neoprávněně prokazovat někdo jiný. Jeho tvrzení je obecné a není podloženo žádnými argumenty, které by pokutový blok znevěrohodňovaly. Pokud jde o námitku nepravosti jeho podpisu, dle žalovaného je jakékoliv další ověřování pravosti podpisu nadbytečné, neboť o totožnosti kontrolované osoby není pochyb. Z listin založených ve správním spisu zcela dostatečně vyplývá, že žalobce řídil označené osobní motorové vozidlo v inkriminovaný den a hodinu. Není žádného rozumného důvodu se domnívat, že by si zasahující policista celý incident vymyslel. V kontextu výše uvedeného je proto dle žalovaného třeba považovat zpochybnění pravosti podpisu za účelové.
11. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně v projednávané věci postavil najisto, že údaje uvedené v oznámeních policie o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek odpovídají skutečností uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Správní orgán ověřil, že skutky byly se žalobcem projednány v blokovém řízení, že ve všech případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že žalobce ve všech případech pokutové bloky převzal a stvrdil svým podpisem.
12. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
13. V prvním okruhu žalobních námitek namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Předně uvedl, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k aktuální soudní judikatuře, zejména k rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2015, čj. 29 A 79/2013-41, a k rozsudku ze dne 26. 11. 2015, čj. 62 A 65/2013-37, v nichž tento soud rozhodoval na základě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, a dospěl mj. k závěru, že i v řízení o námitkách proti dosažení 12 bodů musí být zohledněna zásada, že pozdější právní úpravy se použije, je-li pro pachatele příznivější, přičemž k jejímu zohlednění musí dojít i v případě, že ke změně právní úpravy došlo až po právní moci rozhodnutí o přestupku. Žalovaný se pak vůbec nevypořádal s odvolací námitkou, že je nutno použít příznivější právní úpravy i v případě, že k její změně došlo až po právní moci rozhodnutí o přestupku a ve svém rozhodnutí žalobcem uváděnou nejaktuálnější soudní judikaturu vůbec nehodnotil.
14. Stejně tak se žalovaný nezabýval všemi námitkami žalobce prezentovanými v čl. IV. odvolání to ohledně přestupku ze dne 26. 8. 2014. Vůbec se nezabýval námitkou, že způsobilým podkladem pro záznam bodů je pouze pravomocné rozhodnutí (k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, čj. 5 As 168/2014-44), a námitkou, že k měření rychlosti vozidla nedošlo v obci (kde je rychlost omezena

na 50 km/h), ale že z fotodokumentace je zřejmé, že se vozidlo nachází mimo obec (zastavěné území), kde rychlostní omezení 50 km/h není, resp. nebylo prokázáno, že v daném místě nějaké rychlostní omezení bylo.

15. V této souvislosti žalobce poukázal i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, čj. 31 Ca 39/2005-70, dle kterého nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů. Obdobně Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 30. 7. 2013, čj. 4 As 76/2013-21.
16. Ve druhém okruhu námitek žalobce namítl, že při dosažení 12 bodů měl žalovaný, příp. správní orgán I. stupně, zohlednit novelizaci zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ke dni 1. 8. 2011 a provést z úřední povinnosti přepočít bodů s ohledem na aktuální mírnější právní úpravu bodového hodnocení v případě přestupkového jednání ze dne 25. 5. 2010. Názor žalovaného, že pozdější, pro pachatele příznivější právo, se uplatní, pokud ještě nebylo o vině pravomocně rozhodnuto, byl dle žalobce překonán shora citovanými rozhodnutími Krajského soudu v Brně.
17. Žalobce k tomu uvedl, že ke dni 25. 5. 2010 byl jeho aktuální stav bodového hodnocení 6 bodů, přičemž ke dni 14. 11. 2009 mu byl proveden odečet 4 bodů po 12 měsících. Dne 25. 5. 2010 mu však dle nyní platné právní úpravy neměl být udělen žádný bod. Ke dni 15. 11. 2010 a 16. 11. 2011 měl být proveden odečet vždy 4 bodů a stav bodového hodnocení řidiče ke dni 16. 11. 2011 měl tedy činit 0 bodů. Dle uvedeného přepočtu tak byl stav jeho bodového hodnocení ke dni 12. 4. 2016 maximálně 10 bodů (za přestupky ze dne 2. 4. 2012, 17. 4. 2012, 31. 10. 2012, 26. 8. 2014, 22. 4. 2015 a 12. 4. 2016 při zohlednění odečtu 4 bodů ke dni 17. 11. 2013). Žalobce má zato, že nedosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, a proto nebyl důvod pro zamítnutí jeho námitek proti záznamu bodů, tedy ani pro zamítnutí jeho odvolání.
18. Ve třetím okruhu námitek žalobce uvedl, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Zcela nedostatečně zjištěný skutkový stav se dle žalobce týká přestupkového jednání ze dne 26. 8. 2014. Dle jeho názoru nebylo v řízení o námitkách prokázáno, že by zde existoval, způsobilý podklad pro záznam bodů, resp. že by se žalobce tohoto jednání vůbec dopustil. Má zato, že na základě listin založených do spisu správním orgánem I. stupně, nelze dovodit, že by se skutek uvedeného dne stal. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 39/2010-76 namítl, že údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nelze považovat za nezpochybnitelné. Pochybnosti ohledně skutku žalobce spatřuje v tom, že rychlost mu nebyla naměřena v obci, ale z fotodokumentace přestupku je jednoznačné, že vozidlo bylo změřeno mimo zastavěnou oblast ("mezi poli"), kde nelze očekávat, že by rychlost byla omezena na 50 km/h, je tedy otázkou kdo, jakým způsobem a z jakého důvodu nastavil na měřicím zařízení rychlostní limit 50 km/h, příp. zda v daném místě byla rychlost vůbec omezena na 50 km/h. Dle žalobce tak nebylo najisto postaveno, že by se skutek vůbec stal, a rovněž tak z předložených listin není zřejmé, že by jej dopustil žalobce.
19. Žalobce taktéž setrval na námitkách ve vztahu k přestupkovému jednání ze dne 2. 4. 2012. Namítl, že podpis na pokutovém bloku není jeho podpisem, přičemž správní orgány se s touto jeho námitkou vypořádaly zcela nedostatečným způsobem. Námitku

pravosti svého podpisu považuje za natolik závažnou, že se jí správní orgány měly bez dalšího zabývat, a to za situace, kdy je pouhým okem seznatelné, že podpis na pokutovém bloku z uvedeného dne se výrazně liší od ostatních podpisů žalobce. Dodal, že okolnosti vypsání čísla občanského průkazu do pokutového bloku mu nejsou známy, s ohledem na námitku pravosti podpisu je však nepovažuje za podstatné.

20. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že podklady, na základě kterých bylo rozhodováno o zapisování jednotlivých bodů do registru řidičů, byly shromážděny v rozsahu vymezeném zákonem o silničním provozu. Znovu zrekapituloval jednotlivé pokutové bloky a záznamy na nich a zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění rozhodnutí. Setrval i na svém stanovisku, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, pravomocné rozhodnutí (o přestupku, trestném činu), zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Oproti tomu námitky týkající se řízení o přestupku mohly být úspěšné pouze ve fázi projednávání předmětného přestupku. Nemožnost posuzovat v řízení o provedení záznamu do registru řidičů okolnosti týkající se samotného spáchání přestupku je dle žalovaného zřejmá též z ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, dle něhož záznam v registru řidičů lze provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán má tedy k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout ani ho přezkoumávat.
21. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem.
22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce uplatnil v podání ze dne 3. 5. 2016 námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Správní orgán I. stupně po vyžádání si a zhodnocení podkladů, na základě kterých byly body v registru řidičů žalobci zaznamenány a které založil do správního spisu, rozhodl o zamítnutí námitek žalobce proti provedení záznamu bodů rozhodnutím ze dne 4. 8. 2016, čj. ODOŽÚ 1680/2016-16740/2016-jj-001NA-is. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
24. V prvním okruhu žalobních námitek namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.
25. Předně nutno konstatovat, že za nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů nutno rozumět nedostatek důvodů skutkových, nikoli již dílčí nedostatky odůvodnění.

Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde rozhodující orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

26. Jestliže tedy žalobce spatřoval namítanou nepřezkoumatelnost v tom, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k aktuální soudní judikatuře, nemohlo by se jednat o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Navíc rozhodnutí I. a II. stupně tvoří jeden celek a žalovaný se ve svém rozhodnutí judikaturou správních soudů, a to nejen dřívější, ale i současnou, zabýval obsáhle. Jestliže pak žalovaný citoval z těchto rozhodnutí jiných než žalobce (zejména rozhodnutími Nejvyššího správního soudu se zabýval podrobně), ani to nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, neboť citoval z té judikatury, kterou považoval na danou věc za přílehavější, což i sám v závěru svého rozhodnutí poznamenal (strana 18).
27. Krajský soud neshledal důvodným ani další žalobcovo tvrzení o pochybení žalovaného, které mělo spočívat v nevypořádání se s odvolacími námitkami, konkrétně s námitkou, že je nutno použít příznivější právní úpravy i v případě, že k její změně došlo až po právní moci rozhodnutí o přestupku, že se nezabýval námitkou, že způsobilým podkladem pro záznam bodů je pouze pravomocné rozhodnutí, a námitkou, že k měření rychlosti vozidla nedošlo v obci, protože z fotodokumentace je zřejmé, že se vozidlo nacházelo mimo obec.
28. K použití pozdější příznivější právní úpravy v daném případě se žalovaný vyjádřil s poukazem na vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu, byť poněkud nepřehledně, na straně 7 až 11 rozhodnutí, přičemž na straně 7 mimo jiné uvedl, že „vyloučení využití pozdějšího, pro pachatele příznivějšího, zákona zákonodárce výslovně vyloučil ve vztahu k procesu záznamu, resp. zaznamenávání bodů ...“, na straně 11 konstatoval, že v předmětném případě se jednalo o bod, který byl zapsán za jednání v roce 2010 a jehož projednání bylo pravomocně ukončeno před nabytím účinnosti uvedené novely provedené zákonem č. 133/2011 Sb., přičemž rovněž na straně 11 uzavřel, že je toho názoru, že „pozdější, pro pachatele příznivější právo se uplatní, pokud ještě nebylo o vině pravomocně rozhodnuto. Pokud pachatel spáchal přestupek a rozhodnutí nabylo právní moci před účinností zákona č. 133/2011 Sb., není možné uplatnit ve prospěch pachatele příznivější právo.“ To, že způsobilým podkladem pro záznam bodů je pouze pravomocné rozhodnutí, žalovaný nikterak nespороval, naopak tuto skutečnost ověřoval, resp. již před ním orgán I. stupně, a to ze získaných oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a z kopií rozhodnutí vydaných v blokových řízeních, přičemž dospěl k závěru, že údaje uvedené v oznámeních policie o uložení pokuty odpovídají skutečností uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body zaznamenány, a že všechny skutky byly se žalobcem projednány v blokovém řízení, že ve všech případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem (viz strana 17 rozhodnutí). K námitkám vztahujícím se k přestupku ze dne 26. 8. 2014, konkrétně k měření rychlosti vozidla, žalovaný zaujal zcela srozumitelné stanovisko na straně 16 rozhodnutí.
29. Krajský soud tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal, neboť žádná ze skutečností způsobujících nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů

nenastala. V posuzované věci je z odůvodnění žalovaného dostatečně zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám žalobce a z jakých úvah vycházel. Skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

30. V dalším okruhu námitek žalobce uváděl, že při dosažení 12 bodů měly správní orgány zohlednit novelizaci zákona o silničním provozu ke dni 1. 8. 2011 a provést z úřední povinnosti přepočít bodů s ohledem na aktuální mírnější právní úpravu bodového hodnocení v případě přestupkového jednání ze dne 25. 5. 2010. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.
31. Z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že předmětný přestupek byl spáchán dne 25. 5. 2010 v 11:00 hod. v Kolíně, ul. Antonína Kaliny, a spočíval v tom, že řidič (žalobce) nerespektoval značku B11 – zákaz vjezdu všech motorových vozidel, čímž spáchal přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s porušením § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu. Rozhodnutí v blokovém řízení nabylo téhož dne 25. 5. 2010 právní moci. O těchto skutečnostech ani není sporu. V souladu s tehdejší právní úpravou, tj. dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 7. 2011, mu pak za tento přestupek byl zaznamenán 1 bod.
32. Dne 1. 8. 2011 nabyl účinnosti zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Tímto zákonem došlo mimo jiné ke změně přílohy k zákonu o silničním provozu nazvané Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání. Za shora uvedený přestupek žalobce se do 31. 7. 2011 zaznamenával 1 bod do registru řidičů, od 1. 8. 2011 se za toto jednání již body nezaznamenávají.
33. Přejícné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb. stanoví, že při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení za jednání spáchaná před účinností zákona č. 133/2011 Sb. se postupuje podle dosavadního znění zákona o silničním provozu.
34. V této souvislosti nutno poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V usnesení tento soud sice dospěl k závěru, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak k přechodnému ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb. následně v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69, uvedl, že s ohledem na pojetí bodů zaznamenávaných do registru řidičů jako trestu ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny je třeba přechodné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb. vyložit tak, že se vztahuje pouze na procesní postup zaznamenávání bodů, nikoli na pravidla hmotněprávní, jež vymezují počet bodů, který má být do registru řidičů zaznamenán.
35. Je pravdou, že v žalobcem odkazované věci rozhodované rozšířeným senátem (usnesení čj. 6 As 114/2014-55) soud zavázal správní orgán k aplikaci zásady příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele. Důvodem pro to však bylo, že ke snížení bodového ohodnocení přestupku v tam řešeném případě došlo (na rozdíl od nyní posuzované věci) v průběhu

správního řízení o přestupku samotném a správní orgán měl proto zaznamenat počet bodů, který odpovídal zákonnému znění účinnému v den právní moci rozhodnutí o přestupku, které bylo podkladem pro záznam bodů, neboť taková úprava byla pro pachatele příznivější než úprava účinná v době spáchání přestupku. Správní orgán tak za spáchaný přestupek ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku připsal do registru řidičů nesprávný počet bodů. Nejvyšší správní soud v dané věci výslovně uvedl, že „... stěžovatel sice spáchal přestupek v době, kdy mu za něj podle platné a účinné úpravy měly být zaznamenány tři body do registru řidičů, o tomto přestupku však bylo pravomocně rozhodnuto a do registru řidičů byly body zaznamenávány již v době, kdy za totéž jednání pozdější zákon stanovil postih v rozsahu pouze dvou bodů“.

36. V nyní projednávané věci orgán I. stupně, resp. následně žalovaný, postupovaly správně, neboť procesně stála věc tak, že žalobce spáchal přestupek 25. 5. 2010 a o tomto přestupku bylo pravomocně rozhodnuto v blokovém řízení téhož dne. Pravomocně tedy bylo řízení o přestupku ukončeno v době, kdy žalobci za něj podle v tu dobu platné a účinné úpravy měl být a byl zaznamenán 1 bod do registru řidičů v souladu s § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, který váže provedení záznamu v registru řidičů ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek.
37. Usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 114/2014-55 tedy nelze interpretovat tak, že by přikazovalo správním orgánům v řízení o námitkách v případech, kdy byl přestupek spáchán a o něm i pravomocně rozhodnuto před změnou právní úpravy, znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele. Přezkoumává-li správní orgán v námitkovém řízení správnost počtu zaznamenaných bodů v registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny), nebo pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny), ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Správní orgán však zaznamenaný počet bodů nepřezkoumává ve vztahu ke znění zákona účinnému v době námitkového řízení. Správní orgán totiž v řízení o námitkách již nově nerozhoduje o vině za přestupek a přestupce znovu za jednotlivé přestupky „netrestá“, nýbrž pouze přezkoumává dřívější postup správních orgánů. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, čj. 6 As 60/2016-23, v němž tento soud současně výslovně uvedl, že „při záznamu bodů do registru řidičů se zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod) ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, uplatní toliko v těch případech, kdy ke změně zákona v pachatelův prospěch (ke snížení počtu bodů zaznamenávaných za daný přestupek) došlo v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku“.
38. V nyní projednávané věci správní řízení o přestupku žalobce spáchaném dne 25. 5. 2010 v době změny právní úpravy, ani poté, neprobíhalo (zmíněný přestupek byl pravomocně ukončen za platnosti dosavadní právní úpravy), proto nebyl ve smyslu uvedených rozhodnutí procesní prostor ke zohlednění pozdější, pro žalobce příznivější, právní úpravy.

39. Žalobce se tedy mylí, pokud má zato, že byl překonán názor, dle něhož se pozdější, pro pachatele příznivější, právo uplatní, pokud ještě nebylo o vině pravomocně rozhodnuto. Žalobcem citované rozsudky Krajského soudu v Brně, z nichž vycházel, tj. ze dne 19. 11. 2015, čj. 29 A 79/2013-41, a ze dne 26. 11. 2015, čj. 62 A 65/2013-37, byly totiž jako nesprávné zrušeny rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, čj. 10 As 259/2015-33, a ze dne 31. 7. 2017, čj. 5 As 245/2015-47. V nich Nejvyšší správní soud poukázal mimo jiné i na své obdobné závěry k dané problematice např. v rozsudcích ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 117/2016-17, nebo ze dne 13. 12. 2016, čj. 6 As 163/2016-39.
40. V posledním okruhu námitek žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav u přestupkového jednání ze dne 26. 8. 2014 a ze dne 2. 4. 2012.
41. Předně nutno připomenout, že v projednávané věci jde o řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů, nikoliv o projednání přestupku (přestupků) jako takového. K rozsahu přezkumu tohoto záznamu v registru řidičů je třeba uvést následující. Řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je upraveno v zákoně o silničním provozu. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamená řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek zařazený v systému bodového hodnocení, stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek (§ 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu). Po dosažení celkového počtu 12 bodů řidič pozbývá řidičské oprávnění a následně je povinen odevzdat řidičský průkaz (§ 123c zákona o silničním provozu). Pro dané řízení je pak zásadní otázkou rozsah přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
42. Rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44 (všechny zde uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), takto: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné*

přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.“

43. V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Tomu pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, čj. 5 As 76/2010-59). Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20), že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu.
44. Nutno zdůraznit, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, jedno zda rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, čj. 2 As 19/2011-87, z něhož lze dovodit, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.
45. V nyní projednávané věci žalobce k přestupku ze dne 26. 8. 2014 namítl, že na základě listin založených ve správním spise nelze dovodit, že by se skutek uvedeného dne stal a že by se jej dopustil on.
46. V předloženém správním spisu je založeno (tak jako k ostatním přestupkům) oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 27. 8. 2014, které bylo Policií ČR zasláno pověřené obci následně po provedené silniční kontrole. V něm je zaznamenáno, že řidič motorového vozidla (je zde uvedeno jméno, příjmení, datum narození a adresa žalobce) překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci, dále je zde uvedena dovolená rychlost: 50 km/h, naměřená rychlost: 66 km/h, rychlost po odečtu: 63 km/h, uvedena právní kvalifikace přestupku – porušení § 18 odst. 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a uvedeno, že řidiči byla udělena bloková pokuta ve výši 200 Kč s uvedením čísla pokutového bloku.
47. Vzhledem k námitkám žalobce k předmětnému přestupku se správní orgán I. stupně správně nespokojil pouze s tímto oznámením o uložení pokuty a vyžádal si k přestupku další podklady. K jeho žádosti mu však Policií ČR, dopravním inspektorátem Náchod, nebyla poskytnuta k tomuto přestupku kopie pokutového bloku (série FD/2013, č. D 0952260) vypsaného při projednání přestupku se žalobcem, a to s odůvodněním, že došlo k jeho ztrátě při archivaci. Správní orgán I. stupně si proto vyžádal další dokumentaci k tomuto přestupku a do správního spisu následně založil výstup z radarového zařízení - tj. záznam o přestupku, z něhož vyplývá, že vozidlu Škoda Octavia registrační značky X byla dne 26. 8. 2014 v 13:26 hodin v obci Brzice naměřena rychlost 66 km/h v místě, kde

je stanoven limit 50 km/h., dále je zde uvedeno číslo snímku z měřiče a výrobní číslo měřicího zařízení. Záznam dále obsahuje fotografie změřeného vozidla a údaj o tom, že vozidlo bylo zastaveno a věc pod čj. KRP-84362/PŘ-2014-050506 vyřízena v blokovém řízení, dále je identifikována osoba, která měřicí zařízení nastavila. Dalším dokumentem k přestupku je ověřovací list č. 245/13, z něhož je patrné, že předmětný silniční radarový rychloměr byl s platností od 13. 11. 2013 do 12. 11. 2014 ověřen, dále je ve spise založeno osvědčení pro příslušníka Policie ČR, který měřicí zařízení nastavil.

48. Z přípisu ze dne 10. 6. 2016 Policie ČR, dopravního inspektorátu Náchod, a dalších podkladů k němu připojených k předmětnému přestupku, které vznikly provedením kontroly přes Integrované operační středisko Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, vyplynulo, že pod čj. KRP-84362/PŘ-2014-050506 byla zpracována kontrola provedená dne 28. 6. 2014 s údaji o specifikaci místa, specifikaci vozidla i specifikaci kontrolované osoby (uvedeno jméno žalobce).
49. Správní orgán tak v daném případě při ověřování zápisu bodů do registru nevycházel pouze z oznámení o přestupku a ke vzneseným pochybnostem žalobce o údajích v něm zaznamenaných zajistil další důkazy. Shora citované podklady shromážděné správním orgánem přitom na sebe (i přes nynější absenci kopie pokutového bloku) logicky navazují, nejsou ve vzájemném rozporu a dostatečně dokumentují, že se žalobce jako řidič dne 26. 8. 2014 dopustil předmětného přestupku, který byl jednoznačně specifikován, a že s ním po zastavení vozidla bylo na místě vedeno blokové řízení, jehož výstupem bylo rozhodnutí v podobě pokutového bloku (téhož dne rovněž pravomocné) na pokutu ve výši 200 Kč.
50. S námitkou žalobce, že na základě listin založených ve správním spise nelze dovodit, že by se skutek uvedeného dne stal a že by se jej dopustil on, se tedy krajský soud ztotožnit nemohl.
51. Pokud žalobce k okolnostem předmětného přestupku rovněž namítal i to, že mu rychlost nebyla naměřena v obci, ale že z fotodokumentace je jednoznačné, že vozidlo bylo změřeno mimo zastavěnou oblast, kde zřejmě nebyla rychlost vůbec omezena na 50 km/h, ani této jeho námitce nebylo možno přisvědčit. Předně, jak je již shora uvedeno, v řízení o námitkách správní orgán posuzuje, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. ověřuje, zda podklad pro záznam byl způsobilý (bylo ověřeno, že ano), zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů však nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. Skutkové okolnosti samotného přestupkového jednání, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím (vydáním pokutového bloku dne 26. 8. 2014 na místě) tedy v řízení námitkovém již detailně přezkoumávány být nemohou.
52. Obiter dictum krajský soud přesto dodává, že pouze z fotodokumentace předmětného přestupku založené ve správním spise rozhodně nelze vyvozovat závěr, který činí žalobce. Fotografie zabírají natolik malou část okolí měřeného vozidla, že vůbec nelze na základě nich tvrdit, že byly pořízeny „mezi poli“, resp. mimo obec. Ze shora specifikovaných dokumentů přitom jednoznačně vyplývá, kde bylo měření rychlosti prováděno, resp. kde byla s tím spojená fotodokumentace pořízena, a to v obci Brzice,

silnice III/3073, u autobusové zastávky. Zmíněné fotografie přitom uvedené místo nikterak nezpochybňují.

53. Ve vztahu k přestupkovému jednání ze dne 2. 4. 2012 žalobce namítl, že podpis na pokutovém bloku není jeho podpisem.
54. Z pokutového bloku ze dne 2. 4. 2012, série SB/2008, č. B 1061032, je zřejmé, že přestupkové jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo zjištěno v Pardubicích (most P. Wonky), v 10:45 hod., kde byl řidič vozidla kontrolující hlídkou zastaven a kontrolován. Dále je zřejmé, že se řidič kontrolovaného vozidla prokázal občanským průkazem č. 112696546, jako řidič tak byl ztotožněn žalobce. Pokutový blok je v kolonce pro podpis přestupce podepsán.
55. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že podpis na pokutovém bloku není jeho. Jestliže došlo ke ztotožnění jeho osoby při zastavení vozidla a projednání přestupku na základě předloženého občanského průkazu a žalobce nijak nedoložil, že mu byl jeho občanský průkaz v rozhodnou dobu odcizen nebo jinak zneužit neoprávněnou osobou (ostatně to ani netvrdí a nikdy netvrdil), pak nepochybně relevantně, že na daném místě byl, ani to, že jde o jeho podpis.
56. Krajský soud se navíc neztotožnil ani s argumentací žalobce, že by bylo pouhým okem seznatelné, že se podpis na pokutovém bloku výrazně liší od jeho ostatních podpisů. Ve správním spise je k dispozici velké množství podpisů žalobce, které lze porovnat (např. na plné moci pro jeho zástupce ze dne 2. 5. 2016, na doručence ze zásilky, v níž mu bylo oznámeno dosažení 12 bodů – převzetí dne 28. 4. 2016, na doručence – převzetí dne 15. 10. 2012, na ostatních pokutových blocích z projednání dalších přestupků). Z nich je zřejmé, že se žalobce nepodepisuje stále stejně, někdy jde o podpis skládající se z celého jména a příjmení, někdy se podepisuje pouze příjmením, někdy pouze v podobě parafty. Rozhodně tedy není „na první pohled zřejmé“ a tedy ani zásadně vyloučeno, že by podpis na pokutovém bloku ze dne 2. 4. 2012 nebyl jeho, neboť se natolik zásadně neodlišuje od jeho jiných podpisů, které mají podobu parafty. Navíc nelze přehlédnout vliv nepříznivých písarských podmínek (v terénu), proto ani nelze předpokládat, že by podpis téže osoby byl stále úplně stejný.
57. Krajský soud uzavírá, že žalobce byl v rámci blokového řízení dne 2. 4. 2012 řádně ztotožněn jako osoba, která spáchala přestupek. Kromě pouhého tvrzení, že podpis není jeho, neuvedl a nedoložil žádné další relevantní skutečnosti, které by jeho tvrzení podpořily, a nenabídl ani žádnou pravděpodobnou alternativní verzi, na základě níž by mělo být zpochybněno, že by na daném místě byl a pokutový blok podepsal právě on. V takovém případě tedy nebyl důvod ke zpochybnění skutečností vyplývajících ze správního spisu, a sice že to byl právě žalobce, s kým byl přestupek projednán, kdo s projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasil a kdo pokutový blok podepsal. Nebylo proto nutné provádět důkaz navržený žalobcem (znalecký posudek z oboru písmoznalectví) k prokázání jím uváděného tvrzení, že podpis není jeho, neboť by provedení takového důkazu bylo za shora popsané situace nadbytečné.
58. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. března 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu